

VOORWOORD

Stel je eens voor dat je niet naar school kan gaan omdat je iedere dag gevaarlijk en zwaar werk moet doen. Je wordt bedreigd door bomaanslagen en kogels. Je leeft met angst en onzekerheid over je leven en dat van je familie en vrienden. Hoe anders zou je leven zijn?

Dit boek speelt zich af op de betwiste grens van India, Pakistan en Afghanistan. Al generaties lang wordt hier in de bergen gevochten en veel kinderen en jongeren kennen niet anders dan oorlog en armoede. Daarom wil ik graag kinderen zoals Darcha helpen.

Met de netto-opbrengst van 5 verkochte boeken kan een kind met hulp van War Child weer naar school.

War Child gaat uit van de kracht van kinderen en helpt kinderen weer lichtpunten te vinden die het leven zinvol maken. Dit doen zij bijvoorbeeld door tekenen, theater, sport en onderwijs.

***Wordt vriend van Darcha,
wordt friend van War Child.***

INHOUDSOPGAVE

1. Op wacht	11
2. Rangen en standen	22
3. Legerbasis	34
4. Tragisch ongeluk	40
5. Onafscheidelijke sterren	46
6. Verjaardag	50
7. Grensconflicten	57
8. Tanglang La	70
9. Coffeebar Américano	83
Indiaas woordenlijst	98

1. OP WACHT

स 'Dat is de letter S. Goed uitspreken.' Jispa leerde Darcha het Indiaas alfabet. Geconcentreerd las Darcha de Hindi tekens.

'S.. Sneeuw.. Lui..Paard. Luipaard. Sneeuwluipaard!' 'Geweldig, goed zo. Binnenkort lees je recepten. Jij wilt toch kok worden?'

'Mmm.. Ja.'

बस स्थानक

Darcha leest geconcentreerd verder: 'grijpt.. een sneeuw..hoender. Sneeuwwhoender. Ik weet het: Sneeuwluipaard grijpt een sneeuwwhoender.'

'Dat doe je goed.' Jispa glimlachte. 'Heb je wel eens een sneeuwwhoender gezien?'

'Nee, hier in de bergen zie je amper dieren.'

'Een sneeuwwhoender lijkt op een kip, een wilde kip. Alleen dan veel groter.'

Darcha zag het hongerige sneeuwluipaard al voor zich, liggend op een steen, met in zijn bek de spartelende hoender. De militairen hadden hoog in de bergen, vlakbij de sterren, de sporen van een sneeuwluipaard wel eens gezien.

'Jispa, mag ik het volgende boek uitkiezen? Het boek 'Reizen in de ruimte' vond ik geweldig. Het vliegen langs de sterren en planeten, het wandelen op de maan. Neem je volgende keer weer een spannend

boek voor me mee? Over het leger of over de oorlog met Pakistan misschien?’

Jispa gaf een tik tegen Darcha’s veel te grote helm. ‘Je helm zit scheef, jongen. Over die ellendige oorlog hoef je niet te lezen. Dat maken we hier dagelijks mee.’

Daar had Jispa misschien wel gelijk in. Darcha beseftte dat hij vet geluk had een vriend zoals Jispa te hebben. Geen enkele andere stenenraper kon lezen of schrijven.

De wind werd guur en Darcha voelde zijn handen koud worden. Hij deed de dikke gevoerde wanten aan en trok zijn kakibruine legerjas stevig aan. Kort wierp hij een blik op Jispa en rechtte zijn rug vol trots. ‘We lijken op elkaar.’ Jispa glimlachte kort en keek aandachtig rond. Darcha volgde zijn blik.

‘Laten we de lamp uitdoen. Straks zien de Pakistani het.’ Jispa klapte het boek dicht. ‘Andere keer lezen we verder.’

‘Goed, laten we onze wapens klaar maken,’ zei Darcha zo stoer mogelijk. Hij blies de olielamp uit. Jispa controleerde de loop en keek of zijn geweer op scherp stond. ‘In orde, sir,’ grapte Jispa. ‘Laten we onze positie innemen.’

Om hen heen werd het aardedonker. Vanuit de uitkijkpost keken ze uit over het dal. De maan verlichtte flauwtjes de sneeuw van de hoge bergtoppen. Beneden lag de touwbrug. De brug waar alles om te doen was. Al jaren werd er gevochten om deze brug. De brug op de grens met Pakistan en Afghanistan. Vanavond hadden ze een belangrijke opdracht, de brug van Kashmir bewaken.

Om hen heen heerste een volstreekte duisternis. Langzaam raakte de ogen van Darcha aan het donker gewend. Het werd doodstil. Er was niets te zien. Alleen zijn adem, en die van Jispa. Wolk voor wolk verdween zijn adem de koude lucht in. Hij telde ..'87, 88, 89..' tot '100' maar bij de honderd vond hij er niets meer aan. Uren kropen voorbij. Tot op het bot werd hij koud. Hij ging verzitten, schoof heen en weer, wiebelde met zijn benen, zwaaide met zijn armen maar het wilde allemaal niet helpen. Hij voelde iedere spier in zijn lichaam verstijven. Hij kon nergens anders meer aan denken. En dan mocht hij ook nog niets zeggen of vragen. Alleen staren in de diepte, in de donkerte.

Drie lange uren gingen voorbij.

'Hè, sstt, sstt stil. Zit stil, Darcha,' fluisterde Jispa en hield zijn vingers op zijn lippen.

'Daar komt wat aan, ssssttttt.'

‘Mag ik kijken?’

‘Daar beneden. Zie je dat licht?’ De stem van Jispa trilde.

Gespannen speurde Darcha de berg af met de verrekijker. Zijn hart bonsde. Drie Pakistanen slopen langs de rotsen. Een kleine lichtflits schoot voorbij. ‘De Pakistani zijn bij de brug,’ zei hij met een fluisterstem. Snel gaf hij de kijker terug. Jispa dook op de grond. Langzaam liet Darcha zich op de grond glijden. Heel traag zonder een geringste geluid te maken.

Jispa bracht zijn geweer in de aanslag. ‘Verdomme, ze steken over.’

Darcha voelde de angst toeslaan. Voor hij wat kon zeggen vuurde Jispa. Darcha hoorde de kogel tegen de rotsen ketsen. Het echode, het leken meerdere schoten. Had Jispa ze geraakt? Hij greep de verrekijker en zocht de brug af. Een salvo van gewerschoten vloog hun kant op.

‘Neer, *salaama*.’ Darcha dook weg. Zijn hart ging tekeer. Bang dat het te horen zou zijn drukte hij zijn borstkas hard tegen de grond. De zenuwen gierden door zijn lijf. Het geschiet ging over en weer. Had hij nou maar een geweer, dan kon hij Jispa helpen.

‘Pak mijn rugzak,’ beval Jispa.

Darcha zag de bruine legerrugzak liggen en kroop op zijn buik er heen.

‘Geef mij de granaat,’ siste Jispa.

Darcha trok met zijn tanden zijn wanten uit en graaide in de rugzak. Hij voelde iets ronds. Dat moest de granaat zijn. Hij haalde hem heel voorzichtig uit de rugzak. Het metaal voelde ijskoud en ruw aan. Met daglicht had hij wel eens een granaat, langs de autoweg, gezien. Zou Jispa hem echt gaan gebruiken? Laat ik er nog één meenemen voor de zekerheid.

Beng! Een kogel vloog vlak langs zijn helm. Het suiste in zijn oren.

‘Neer, *salaama*.’

Darcha dook ineen en voelde zijn hart kloppen bij zijn slapen. ‘Ik moet oppassen met die granaten.’ Een koude rilling ging door hem heen. Even voelde hij angst. En paniek. Maar hij realiseerde zich dat Jispa de granaten hard nodig had. Snel deed hij zijn wanten weer aan en kroop terug.

‘Hier,’ fluisterde hij.

Jispa trok de pen eruit en gooide de granaat. Hij telde hardop. ‘Eén, twee, drie..’ Een enorme explosie. Zijn oren tetterden. Jispa gooide nog een granaat. ‘Eén, twee, drie..’ Het leek wel onweer, met al dat gedonder in de bergen. Darcha luisterde. Het geluid denderde langzaam weg en stierf uit tot hij alleen nog het kletteren van de rivier hoorde. Geruisloos pakte Darcha de kijker. Niets. Alleen grijze rook. ‘Wij hebben ze.’

‘Laat mij kijken.’ Jispa nam de kijker over. Hij zei niets, hij keek alleen. Darcha beet op zijn lip. Minuten gingen voorbij. Weer zei Jispa niets. Hij hield het niet meer uit. ‘En, hebben we hen geraakt?’

Jispa haalde zijn schouders op. ‘Ze zijn weg zo te zien.’ Hij kwam overeind. ‘Het is veilig. Kom bij me zitten.’ Jispa slaakte een diepe zucht. ‘Pfff, dat was op het nippertje.’

Darcha ging naast hem op de rots zitten. Hij voelde zijn benen trillen. De schrik zat er goed in. Er viel een grote stilte. Hij dacht aan zijn moeder. Ze zou wel ongerust zijn als ze dit wist. Misschien wel beter als hij niet over het schieten zou vertellen. De kogels kwamen vlakbij. En die granaten. Als hij daar nog aan dacht. Hij kreeg er buikpijn van. Wat maakte dat een kabaal. Gelukkig maar dat hij Jispa had. Hij hoopte dat het snel morgen werd. Dan kon hij de pekmannen vertellen over de aanval. De granaten. En misschien ook over de grote stad. ‘Jispa, wil je nog wat vertellen over Manali?’

‘Wat wil je weten *mitra*, mijn vriend?’ Jispa’s mond ontspande. ‘Vanacht komen die Pakistani toch niet meer terug.’

Darcha veerde op. ‘Vertel eens hoe ze leven in de stad, hoe de mensen zijn? Zijn er ook

wegen zoals wij die hier kennen en hebben ze ook vrachtwagens?’

Jispa leek blij met de afleiding. ‘Ho, ho. Eén vraag tegelijk. Manali is een grote, drukke stad. Toeterende auto’s, fietsende *riksha*’s, driewielige tuktuks, volgepropte vrachtwagens, brommers met moeders en kinderen achterop, en fietsen met kratten met kippen op de bagagedrager. Kris kras rijdt het door elkaar. De weerszijden van de straat gekleurd door winkeltjes, stalletjes en restaurants.’

Jispa stopte even om adem te halen.

‘Ga verder, vertel nog meer.’

‘En iedere ochtend is er markt op het plein, midden in de stad. Marktkraampjes die uitpuilen met koopwaren. Met heerlijke geuren van gegrilde kip en schapenvlees, verse kruiden, groenten van het land, appels en ga zo maar door.’

Darcha was één en al oor. Het klonk zo mooi, zo onwerkelijk. ‘Ik wil naar Manali, kok worden.’

‘Moet je doen, jongen.’ Jispa gaf hem een brede grijns.

De pekmannen lachten hem altijd uit als hij het over het leven in de stad had. ‘Het is nog niemand gelukt om aan zijn lot te ontsnappen. De toekomst van een mens ligt vast, ook de jouwe,’ hielden ze hem voor. Een ster dook op aan de hemel. Het bewoog. ‘Kijk,